

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 5 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0585
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0881-A

Verzoekende partij	mevrouw Denise DESMET <u>wiens rechtsgeding werd hervat door</u> de heer Patrick VANACKERE vertegenwoordigd door advocaat Ann MESSELIER met woonplaatskeuze op het kantoor te 8520 Kuurne, Pieter Vinckestraat 74
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de bvba HANSSENS JOOS DIERENARTSENPRAKTIJK , met zetel te 8860 Lendeledede, Kortrijksestraat 39a vertegenwoordigd door de heer Joos HANSSENS, mevrouw Heleen HANSSENS en advocaat Jo GOETHALS

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 28 augustus 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 april 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk van 21 december 2015 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een stalgebouw naar onderzoeks- en opvolgingsruimtes voor rundveeartsenpraktijk + bouwen van een bedrijfsgebouw op een perceel gelegen te 8501 Heule (Kortrijk), Beiaardstraat 32, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie B, nummers 0211D en 0213D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 22 november 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 17 april 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 november 2018.

Advocaat Ann MESSELIER en de heer Patrick VANACKERE voeren het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Jo GOETHALS en de heer Joos HANSSENS voeren het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. GEDINGHERVATTING

Standpunt van de partijen

1.

In haar wederantwoordnota meldt de raadsman van de oorspronkelijke verzoekende partij dat mevrouw Denise DESMET is overleden op 30 juni 2018. Zij deelt mee dat de heer Patrick VANACKERE, zoon van de oorspronkelijke verzoekende partij, als rechtsopvolger een verzoek tot gedinghervatting zal indienen.

Op de openbare zitting van 13 november 2018 legt de raadsman van de oorspronkelijke verzoekende partij een akte tot gedinghervatting neer en een schenkingsakte van 29 maart 2018, waaruit onder andere de schenking van de woning van de oorspronkelijke verzoekende partij aan de heer Patrick VANACKERE blijkt.

2.

De tussenkomende partij stelt ter zitting dat de akte tot gedinghervatting niet kan worden aanvaard, aangezien zij de wederantwoordnota had moeten voorafgaan.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad volgt het standpunt van de tussenkomende partij niet en aanvaardt de gedinghervatting. Overeenkomstig artikel 102, §1 Procedurebesluit kan de rechtsopvolger van een partij tot aan de sluiting van de debatten het geding hervatten bij een verzoekschrift dat is ondertekend door de rechtsopvolger of zijn raadsman. De gedinghervattende partij treedt in de rechten en plichten van haar rechtsvoorganger, met inbegrip van alle excepties en middelen.

In het kader van artikel 102, §1 Procedurebesluit is het bijgevolg mogelijk om na de wederantwoordnota een akte tot gedinghervatting in te dienen, zolang dit voor de sluiting van de debatten gebeurt. Het getuigt overigens van een zorgvuldige procesvoering van de raadsman van de oorspronkelijke verzoekende partij om de Raad en de overige partijen te informeren over de

rechtsopvolging in het eerst mogelijk processtuk, in afwachting van de nodige stukken om de hoedanigheid van de rechtsopvolger te bewijzen.

2.

Het eigendomsrecht van de woning gelegen aan de Beiaardstraat 40 te 8501 Heule is overgedragen op het ogenblik van het verlijden van de authentieke schenkingsakte van 29 maart 2018.

De heer Patrick VANACKERE verzoekt om als rechtsopvolger het geding te mogen hervatten en legt uit dat hij als rechtsopvolger aanspraak maakt op dezelfde rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen die mevrouw Denise DESMET kon ondervinden.

De oorspronkelijke verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift voldoende aannemelijk welke hinder en nadelen zij vreest te ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Het gaat om het ontstaan van verkeershinder waar de landelijke Beiaardstraat volgens haar niet op voorzien is en het verlies van het landelijk uitzicht.

Los van de vraag of de heer Patrick VANACKERE momenteel woonachtig is in de woning kan hij als rechtsopvolger van de oorspronkelijke verzoekende partij de procedure verder zetten. Het belang bij de procedure blijft integraal behouden.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

De verzoeker tot gedinghervatting wordt hierna met de verzoekende partij aangeduid.

IV. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 28 augustus 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het verbouwen van een stalgebouw naar onderzoeks- en opvolgingsruimtes voor rundveeartsenpraktijk + bouwen van een bedrijfsgebouw" op een perceel gelegen te 8501 Heule (Kortrijk), Beiaardstraat 32 .

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Kortrijk', vastgesteld met koninklijk besluit van 4 november 1977, in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 23 september 2015 tot en met 22 oktober 2015, dient de oorspronkelijke verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op een voor de Raad ongekende datum ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 21 december 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 22 januari 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 16 maart 2016 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 22 maart 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 april 2016 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

5B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

...

De grote vraag in dit dossier is het karakter van de bestaande stal: is de stal zone-eigen of zonevreemd? Uit de vergunning van 1991 blijkt dat de oorspronkelijke bouwvallige woning werd verbouwd tot stalling met een open mestopslagplaats. Volgens het college van burgemeester en schepenen hoorde de stalling initieel bij de woning Beiaardstraat 30. Uit de stedenbouwkundige vergunning van 1991 blijkt dat de vergunde stal een zone-eigen functie heeft in het agrarisch gebied.

Volgens artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit (KB 28/12/1972) zijn de agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgellegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.

Op de plannen wordt de bestemming van de verschillende ruimtes omschreven als operatiezaal, 3 hospitalisatieruimtes, een echografieruimte en een quarantaine box. In het dakverdiep bevindt zich de apotheek, de steriele ruimte, 2 toiletten en een opslagplaats. Het kan niet ernstig betwist worden dat het gebouw dienstig zal zijn als rundvee artsenpraktijk, wat een para-agrarische activiteit is.

De rundveeartsenpraktijk wordt gevoerd door vader Joos Hanssens en zijn dochter Heleen. Huidige praktijk is gevestigd in de Kortrijksestraat 329a in Lendeledede. De praktijk is gespecialiseerd in embryotransplantatie en kunstmatige inseminatie bij runderen. Volgens ADLO werd de beroepsactiviteit van de dochter onvoldoende gemotiveerd. In het beroepsschrift zit een kopie van het diploma van de dochter Heleen, ze studeerde af in juli 2015. Ondertussen blijkt ook uit de kruispunt databank dat naast de vader (sinds 14 januari 2005) ook de dochter (sinds 20 juli 2015) zaakvoerder is van de dierenartsenpraktijk in Lendeledede.

In het beroepsschrift wordt verduidelijkt dat de dochter verfijndere en nauwkeuriger onderzoeksmethodes zal ontwikkelen om te komen tot betere diagnose en behandeling. De noodzaak van deze aparte site werd nog verder verduidelijkt met een mail d.d. 24/03/2016 waarin exploitant verklaart dat runderen bij wie de pathologie of diagnose meer intensieve doorgedreven onderzoeksmethoden en/of behandelingen vragen zouden kunnen doorgestuurd worden naar het onderzoekscentrum voor een meer intensieve opvolging. Dergelijk onderzoekscentrum kan niet gevestigd worden op de huidige locatie van de dierenartsenpraktijk aangezien daar ook stamboekdieren gehouden worden. Het is wettelijk niet mogelijk om dieren van verschillende beslagnummers op één vestiging te houden en bovendien is het sanitair ook niet toegelaten gelet op het risico op overdracht van bepaalde pathologieën.

Tijdens de hoorzitting maakt de vertegenwoordigster van het college van burgemeester en schepenen de bedenking dat er al onmiddellijk een bedrijfswoning wordt gevraagd, nog vooraleer aangetoond werd dat het bedrijf leefbaar is.

Door de specificiteit van het aangevraagde onderzoekscentrum is een permanente aanwezigheid van de behandelend dierenarts een absolute noodzaak. De dieren die hier ondergebracht worden kunnen niet op het landbouwbedrijf zelf verzorgd worden, maar vragen een meer intensieve doorgedreven onderzoeksmethode/behandeling. Dit vergt een intensieve opvolging, dag en nacht, zeven op zeven. Het betreft zieke of herstellende dieren, die een uiterst frequent toezicht vereisen. De bedrijfswoning is in dit opzicht wel degelijk aanvaardbaar.

De aanvraag moet voldoen aan de algemene stedenbouwkundige verordening Kortrijk.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar had vastgesteld dat de aanvraag strijdig is met art. 67. Volgens de verordening dient, indien de totale horizontaal geprojecteerde dakoppervlakte groter is dan 200m², een hemelwaterput met een inhoud van 5.000 liter per begonnen 100m² geplaatst worden. Dit impliceert dat een hemelwaterput van min. 25.000 liter moet geplaatst worden, zoniet dient een gemotiveerde afwijking geformuleerd.

Op de hoorzitting bezorgt de raadsman van aanvragers een aangepast plan waarop, naast de reeds voorziene hemelwaterput van 10.000 l, nog een bijkomende hemelwaterput van 15.000 l wordt voorzien, waardoor in totaliteit een hemelwateropvang van 25.000 l voorzien wordt.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar had vervolgens vastgesteld dat de aanvraag strijdig is met art. 45 en 46. Volgens artikel 45 dient voor een nieuwbouw eengezinswoning van meer dan 200m² netto-vloeroppervlakte 2 autostandplaatsen en 2 fietsen staanplaatsen voorzien worden. Volgens artikel 46 dient voor een handelsgebouw (hieronder vallen alle gebouwen waar producten of diensten verkocht/verhuurd worden en waarbij de commerciële functie de hoofdfunctie is. Indien de handelsfunctie, met een netto-vloeroppervlakte van meer dan 100m², als hoofd- of nevenfunctie gecombineerd wordt met een woonfunctie wordt dit pand ook beschouwd als een handelsgebouw.) minstens 1 autostandplaats en minstens 1 fietsstaanplaats per 50m² bijkomende netto-vloeroppervlakte supplementair voorzien.

Op het plan zijn de parkeerplaatsen voor auto en fietsen niet aangeduid. Evenwel is op het inplantingsplan voldoende verharding voorzien, het ware aangewezen dat dit verder verduidelijkt wordt.

Op het aangepast plan, dat werd afgegeven op de hoorzitting, werden 8 parkeerplaatsen voorzien op de verharding, evenals een standplaats onder de carport. Er wordt ook aangegeven waar de aanhangwagen voor het transport van de runderen zal geplaatst worden. Onder de carport worden tevens 10 fietsenstallingen voorzien.

Hiermee wordt voldaan aan de bepalingen van de algemene stedenbouwkundige verordening Kortrijk.

De aanvraag voldoet aan de gewestelijke verordening inzake toegankelijkheid. Aangezien de publiek toegankelijke oppervlakte kleiner is dan 150m² dient enkel de toegang tot de gebouwen te voldoen.

Het advies van de Fluvia Hulpverleningszone dd. 29.10.2015 is voorwaardelijk gunstig.

De aanvraag moet in overeenstemming zijn met de gewestelijke verordening hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater (BVR 05.07.2013). Er zijn twee regenwaterputten van 15.000

liter en van 10.000 liter met een operationele pompinstallatie, er is een buffer- en infiltratievoorziening van 4m² en bedraagt 25l/m². De aanvraag is in overeenstemming met deze verordening.

De watertoets is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06. Volgens artikel 3 van dit besluit is het advies van de watertoets positief indien vooraf blijkt dat er geen schadelijk effect te verwachten is.

Volgens de watertoetskaarten van de Vlaamse overheid (www.watertoets.be) is de bouwplaats niet gelegen in een "effectief overstromingsgevoelig gebied", het project ligt in een gebied met een moeilijk infiltreerbare bodem.

Er werd advies ingewonnen bij de provinciale Dienst Waterlopen, dit advies luidt als volgt: Het advies van onze dienst is VOORWAARDELIJK GUNSTIG. Er dient rekening gehouden te worden met volgende voorwaarden:

- De bestaande erfdienstbaarheidstrook van 5m langs de beide randen van de overwelling van de waterloop blijft behouden en moet vrij blijven van alle aanplanting, bebouwing en reliefwijzigingen.
- Afrasteringen langs de beek mogen max. 1,5m hoog zijn en moeten op min. 0,50m van de oever geplaatst worden. Er moet een (afsluitbare) doorgang zijn van minstens 4m t.h.v. de perceelsgrenzen.
- De bestaande constructies in de 5m-strook langs de waterloop worden gedoogd, maar mogen niet heropgebouwd worden.
- De bestaande, te rooien bomen mogen niet ontworteld worden om schade aan het talud te voorkomen.

In alle redelijkheid dient te worden geoordeeld dat de impact op de waterhuishouding onbestaande of verwaarloosbaar is, indien het advies van de provinciale dienst waterlopen stipt wordt nageleefd.

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Overeenkomstig artikel 4.3.1 §2 VCRO wordt de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening beoordeeld aan de hand van de aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO.

Functionele inpasbaarheid - ruimtegebruik - visueel-vormelijke elementen

De aanvraag situeert zich in het noordelijk deel van Heule. De omgeving typeert zich door verspreide bebouwing in een agrarisch landschap. Het landschap is erg versnipperd. Ten noordoosten ligt een landbouwbedrijf (die zich typeert door meerdere loodsen), de straatzijde kenmerkt zich door een open en halfopen bebouwingstypologie (zowel woningen als loodsen). De bestaande stal is bereikbaar via een ca. 80m lange oprit en ligt achter drie woonhuizen.

De aanvraag betreft het verbouwen van een stal naar onderzoeks- en opvolgingsruimtes voor rundvee artspraktijk met bedrijfswoning.

De bestaande stalling wordt uitgebreid naar de achterste perceelgrens met voldoende afstand t.o.v. de Rakebosbeek.

De bestaande stal is 23,41m op 8,63m groot. De nieuwe bebouwing heeft een L-vormige structuur. De totale lengte van het volume bedraagt 37,34m. De rundvee artspraktijk is 37,34m op 8,63m en de bedrijfswoning is 8,5m op 20m. De oorspronkelijke kroonlijsthoogte

wordt opgetrokken van 1,3m naar 2,57m en de nokhoogte wordt opgetrokken van 3,38m naar 6,77m en 8,34m (woning). De uitbreiding bestaat ook uit één bouwlaag met hellende dakvorm. De architectuur is sober en de voorziene materialen passen in de omgeving. De bestaande groenstructuren langsheen de beek blijven behouden alsook de bestaande hoogstamboom aan de zuidzijde van de stalling blijft bestaan.

Gezien de bestaande stalling en gezien het landschap voldoende versnipperd is en er tevens rekening wordt gehouden met de beek kan geconcludeerd worden dat huidige inplanting geen bijkomende aantasting van het landschap met zich teweegbrengt.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar maakte wel nog de bedenking waarom over de volledige gevellengte van de bedrijfswoning een 4m breed terras wordt voorzien, alsook aan de achterzijde van de praktijk een 3m brede strook verharding. De vraag werd gesteld of dit aandeel (terras)verharding niet kon gereduceerd worden.

Op het aangepast plan is aanvrager hier aan tegemoet gekomen door het reduceren van de verharding tot een breedte van 3m wat betreft het terras en tot een breedte van 2m wat betreft de strook aan de achterzijde van de praktijk.

Hinderaspecten

De ontworpen praktijk bevindt zich ter hoogte van de bestaande bebouwing. De stalling staat op 4m van de achter perceelgrens van de woning Beiaardstraat 36. Gezien op heden de bestaande bebouwing een stallingsfunctie kent, zal de ontworpen praktijkruimte meer impact hebben op de buur. Bovendien is de kans vrij reëel dat er meer vervoerbewegingen zijn dan dewelke op heden aanwezig zijn.

De te verbouwen stal is qua volume groter dan huidige stalling, evenwel is de inkijk t.o.v. de aanpalende bebouwing gering. Louter vanuit de apotheek - die zich bevindt in het dakverdiep - is mogelijks inkijk bij de burens. De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar had de suggestie gedaan om dit raam te voorzien in melkglas, zodoende de privacy van de aangelande gewaarborgd blijft. Op het aangepast plan heeft aanvrager deze suggestie overgenomen, er wordt duidelijk aangegeven dat het bewuste raam in melkglas voorzien wordt.

Mobiliteitsimpact

De Beiaardstraat (een gemeenteweg bestaande uit asfaltverharding en volgens de orthofoto 2015 zo'n 4,5m breed) is de verbindingsweg Kortrijk - Lendelede. Het voorzien van een dierenartsenpraktijk zal meer mobiliteit met zich teweegbrengen dan huidige stal. Met het aangepast plan werd duidelijk gemaakt dat er voldoende ruimte/parkeerplaatsen op het eigen terrein voorhanden voor het stallen van de voertuigen.

Met een mail d.d. 21/03/2016 heeft aanvrager nog bijkomende toelichting verschaft aangaande de te verwachten verkeersomvang. Enerzijds is er de aanwezigheid van de bedrijfswoning waar een gezin zal gehuisvest zijn met de daaraan verbonden normale verkeersbewegingen. Anderzijds is er de praktijk. Gezien de specialisatie van de praktijk, zal deze maar een zeer beperkt aantal verkeersbewegingen met zich meebrengen. Het transport van de runderen naar dit onderzoekscentrum zal gebeuren door de exploitant zelf met de eigen daarvoor bestemde aanhangwagen. Omwille van de strenge sanitaire eisen, is het niet toegelaten voor derden om de praktijk te betreden, ook niet voor de eigenaar van de dieren die in behandeling zijn. De bijkomende verkeersbewegingen zullen dan ook uitermate beperkt zijn en zullen geen negatieve impact hebben op de Beiaardstraat.

De aanvraag is dan ook, na een aantal beperkte aanpassingen, in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

5D CONCLUSIE

Het ontwerp voorziet het verbouwen van een stalgebouw naar onderzoeks- en opvolgingsruimtes voor rundvee artsenpraktijk met bedrijfswoning.

De aanvraag is volgens het gewestplan Kortrijk (KB 04.11.1977) gelegen in een agrarisch gebied.

Uit de stedenbouwkundige vergunning van 1991 blijkt dat de vergunde stal een zone-eigen functie heeft in het agrarisch gebied.

Op de plannen wordt de bestemming van de verschillende ruimtes van de rundvee artsenpraktijk omschreven als operatiezaal, 3 hospitalisatieruimtes, een echografieruimte en een quarantaine box. In het dakverdiep bevindt zich de apotheek, de steriele ruimte, 2 toiletten en een opslagplaats.

Het kan niet ernstig betwist worden dat het gebouw dienstig zal zijn als rundvee artsenpraktijk, wat een para-agrarische activiteit is.

Ingevolge de beperkte aanpassingen en het aangepast plan, bezorgd op de hoorzitting d.d. 22/03/2016, voldoet de aanvraag aan de algemene stedenbouwkundige verordening Kortrijk.

Gezien de bestaande stalling en gezien het landschap voldoende versnipperd is en er tevens rekening wordt gehouden met de beek kan geconcludeerd worden dat huidige inplanting geen bijkomende aantasting van het landschap met zich teweegbrengt.

Ingevolge de reductie van de (terras)verharding, blijft de ruimtelijke impact van de aanvraag aanvaardbaar.

Door het voorzien van melkglas in het raam van de apotheek, wordt de privacy van de aangelanden gewaarborgd.

Het voorzien van een dierenartsenpraktijk zal meer mobiliteit met zich teweegbrengen dan huidige stal. Op het aangepast plan staat duidelijk aangegeven dat er voldoende parkeerplaatsen op eigen terrein voorzien worden. Bovendien werd aannemelijk gemaakt door de exploitant dat het aantal bijkomende verkeersbewegingen beperkt zal zijn en aanvaardbaar in deze omgeving.

Gelet op bovenstaande kan de vergunning verleend worden voor het gevraagde conform het aangepast plan d.d. 22/03/2016.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het verzoek tot tussenkomst en het belang van de tussenkomende partij

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig is ingesteld en de tussenkomende partij over het vereiste belang beschikt. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Schending van artikel 60 Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij meent dat de tussenkomende partij nalaat een afschrift van haar geldende en gecoördineerde statuten voor te leggen en de akte van aanstelling van haar organen, alsook het bewijs van de beslissing van het daartoe bevoegde orgaan om in rechte te treden. De tussenkomst is volgens haar dan ook onontvankelijk.

Beoordeling door de Raad

Artikel 60, tweede lid Procedurebesluit bepaalt:

“De verzoeker tot tussenkomst voegt bij het verzoekschrift:

1° als hij een rechtspersoon is, en geen raadsman heeft die advocaat is, een afschrift van zijn geldende en gecoördineerde statuten en van de akte van aanstelling van zijn organen, alsook het bewijs dat het daarvoor bevoegde orgaan beslist heeft in rechte te treden;

2° de schriftelijke volmacht van zijn raadsman als die geen advocaat is;

3° de overtuigingsstukken die in de inventaris zijn vermeld en die overeenkomstig die inventaris genummerd zijn.”

Bij het indienen van haar verzoek tot tussenkomst wordt de tussenkomende partij niet vertegenwoordigd door een advocaat. Zij dient dan ook een afschrift van de geldende en gecoördineerde statuten, een akte van aanstelling van haar organen en een bewijs van de beslissing om in rechte op te treden te voegen bij voormeld verzoek tot tussenkomst.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de tussenkomende partij voormelde stukken wel gevoegd bij haar verzoek tot tussenkomst en heeft zij rechtsgeldig beslist om tussen te komen in deze procedure.

Artikel 17 van de statuten van de bvba HANSSENS JOOS DIERENARTSPRAKTIJK bepaalt:

“Extern en intern bestuur/beperkingen

(...)

Ieder zaakvoerder vertegenwoordigt alleen de vennootschap jegens derden, en in rechte als eiser en verweerder.

...”

In artikel 15 van voormelde statuten wordt de heer Joos HANSSENS als statutaire zaakvoerder van de bvba aangeduid. Mevrouw Heleen HANSSENS wordt bij de bijzondere algemene vergadering van 20 juli 2015 benoemd tot bijkomende zaakvoerder met ingang van 20 juli 2015.

Het verzoek tot tussenkomst is getekend door zowel de heer Joos HANSSENS als mevrouw Heleen HANSSENS, beiden zaakvoerder van de bvba HANSSENS JOOS DIERENARTSPRAKTIJK. Zoals blijkt uit de statuten kan iedere zaakvoerder de vennootschap vertegenwoordigen in rechte.

Het ondertekenen van het verzoek tot tussenkomst door beide zaakvoerders, hoewel in principe overeenkomstig de statuten zelfs één zaakvoerder voldoende is, houdt de beslissing in van de tussenkomende partij om in rechte te treden. Dit verzoek tot tussenkomst dient eveneens te worden aanzien, zoals de tussenkomende partij stelt, als het bewijs dat het bevoegde orgaan beslist heeft in rechte te treden, zoals vereist door artikel 60 Procedurebesluit.

De exceptie van de verzoekende partij wordt verworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ONTVANKELIJKHEID WAT BETREFT DE TIJDIGHEID VAN HET BEROEP

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij meent dat haar verzoekschrift tijdig is ingediend, aangezien de beroepstermijn voor derden nog niet is begonnen lopen. Met verwijzing naar artikel 4.7.23, §4 VCRO meent zij dat de verplichting tot aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend voor een periode van 30 dagen niet werd gerespecteerd. Zijzelf, noch een buur heeft de aanplakking zien uithangen gedurende deze periode.

De inbreuk op artikel 4.7.23, §4 VCRO wordt volgens haar bewezen aan de hand van drie elementen. Ten eerste verwijst ze naar het attest van aanplakking van de stad Kortrijk dat werd afgeleverd op 21 augustus 2017, na vraag van de verzoekende partij. Dit attest van aanplakking attesteert niet dat de periode van 30 dagen werd gerespecteerd, maar vermeldt enkel: “*werd op 10 mei 2016 aangeplakt*”.

Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat er een gebrek aan verklaring op eer is van de tussenkomende partij, minstens een onvolledige verklaring op eer. De mail van de tussenkomende partij van 10 mei 2016 met in bijlage een foto van aanplakking is onvoldoende. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en benadrukt dat in deze arresten duidelijk wordt gesteld dat de loutere melding door de aanvrager onvoldoende is en geen bewijs vormt van aanplakking gedurende 30 dagen.

Tot slot legt de verzoekende partij ook een getuigenverklaring voor.

2.

De verwerende partij betwist de tijdigheid van het verzoek tot vernietiging.

Vooreerst merkt zij op dat het attest van aanplakking niet louter is opgemaakt op basis van een verklaring op eer. Uit de e-mail, met bijhorende foto's, gericht aan het gemeentebestuur kan men duidelijk afleiden dat de aanplakking heeft plaatsgevonden op 10 mei 2016. Van een attest van aanplakking dat louter is opgesteld op basis van een verklaring op eer is dus geen sprake.

De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak die handelt over attesten louter opgemaakt op basis van een verklaring op eer, is bijgevolg niet relevant. De verwerende partij citeert vervolgens rechtspraak van de Raad waarin een e-mail met foto's wel als voldoende werd geacht om de start van de aanplakking aan te tonen (RvVb 25 oktober 2016, nr. RvVb/A/1617/0199).

De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij niet ernstig aan dat deze verklaring niet correct zou zijn. De verzoekende partij mag dan wel verklaren dat het attest niet bewijst dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft uitgehangen, maar dat volstaat niet. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad benadrukt de verwerende partij dat het van belang is dat het attest duidelijk de startdatum van de aanplakking vermeldt. Wanneer de verzoekende partij ook de duurtijd van de aanplakking betwist, draagt zij de bewijslast om dit aan te tonen. Een loutere getuigenverklaring van ongeveer anderhalf jaar na de feiten is in dat opzicht niet afdoende.

3.

De tussenkomende partij sluit zich aan bij de exceptie van de verwerende partij en voegt toe dat het aan de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren dat de aanplakking niet behoorlijk zou zijn gebeurd. Dit bewijs wordt niet afdoende geleverd. Er ligt een attest van aanplakking voor van de secretaris van de stad Kortrijk waaruit blijkt dat de aanplakking is gebeurd op 10 mei 2016. Dit attest is gebaseerd op een verklaring op eer, samen met de foto van de aanplakking op de site. De verzoekende partij toont niet aan dat deze verklaring niet correct zou zijn.

Zij citeert hierbij hetzelfde arrest van de Raad waar de verwerende partij zich eveneens op beroept.

4.

De verzoekende partij stelt nog dat het gegeven dat de getuigenverklaring pas anderhalf jaar na de feiten werd afgeleverd irrelevant is. Er kan immers moeilijk een getuigenverklaring gevraagd worden als de verzoekende partij niet op de hoogte was van een afgeleverde vergunning omwille van het gebrek aan aanplakking.

De voorlegging van een vergeeld papier van aanplakking is volgens de verzoekende partij geen bewijs dat de aanplakking op de plaats, zoals aangegeven op de foto, effectief heeft gehangen.

Tot slot kan de rechtspraak van de Raad waarnaar de verwerende en de tussenkomende partij verwijzen niet zomaar worden overgenomen, aangezien de verzoekende partij wel degelijk getuigen heeft die verklaren de aanplakking op die plaats niet gezien te hebben.

De verzoekende partij dringt dan ook aan tot oproeping van de getuige teneinde het bewijs te kunnen leveren.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij is van mening dat de aanplakking niet op rechtsgeldige wijze is gebeurd, meer bepaald dat de aanplakkingsperiode van 30 dagen niet werd gerespecteerd. Ze verwijst naar het attest van aanplakking dat enkel de startdatum van de aanplakking vermeldt en niet dat de aanplakkingsperiode van 30 dagen werd gerespecteerd. De verklaring van de tussenkomende partij als aanvrager is volgens haar onvoldoende om te bewijzen dat de aanplakking effectief heeft uitgehangen gedurende deze periode. De verzoekende partij stelt dat de beroepstermijn daarom nog niet is beginnen te lopen, en dat haar beroep tijdig werd ingesteld.

De verwerende en tussenkomende partij stellen daartegenover dat het attest van aanplakking niet louter is opgesteld op basis van een verklaring op eer, maar dat er ook foto's zijn die bewijzen dat de aanplakking ter plaatse is gestart op 10 mei 2016.

2.

Artikel 4.8.11, §2 VCRO bepaalt het volgende:

“ ...

§2. De beroepen worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen, die ingaat als volgt:

1° wat betreft vergunningsbeslissingen:

a) (...);

b) hetzij de dag na de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen;

(...)”

Artikel 4.7.23, §4 VCRO luidt als volgt:

“§ 4. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 2011/008 van 27 januari 2011 met betrekking tot de aanplakking als volgt:

“B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit « wordt [...] 'gesanctioneerd' door middel van de beroepstermijnenregeling » (ibid., p. 181). Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermog te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.”

Krachtens artikel 4.7.23, §4 VCRO moet de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde er over waken dat tot aanplakking wordt overgegaan door de aanvrager binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing tot verlening van de vergunning, en moet hij op verzoek van de belanghebbende een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking afleveren.

Om van een geldig attest van aanplakking te kunnen spreken is in de eerste plaats dan ook vereist dat de datum van aanplakking, en meer in het bijzonder de eerste dag van aanplakking, in het attest wordt vermeld. Enkel op die wijze kan de belanghebbende derde weten wanneer de beroepstermijn een aanvang heeft genomen en wanneer deze verstrijkt.

Zolang de Vlaamse regering geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen, kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.23, §4 VCRO.

Gelet op de relatief korte vervalt termijn voor belanghebbende derden om beroep in te stellen, is de regelmatige aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, gedurende de volledige termijn van 30 dagen van essentieel belang om hun rechten te vrijwaren. De aanplakking is bij ontstentenis van betekening van de vergunningsbeslissing immers in beginsel de enige mogelijkheid voor belanghebbende derden om kennis te nemen van een vergunningsbeslissing.

Indien de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn, door een belanghebbende derde wordt betwist, draagt laatstgenoemde de bewijslast.

De verzoekende partij dient dus aannemelijk te maken dat de aanplakking niet gebeurde in overeenstemming met artikel 4.7.23, §4 VCRO en dient daarbij concrete elementen aan te voeren die wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking.

3.

Uit de stukken van het dossier blijken volgende relevante feitelijkheden over de aanplakking van de bestreden beslissing en de opmaak van het attest van aanplakking:

- Mededeling van aanplakking door de tussenkomende partij (als aanvrager) per e-mail op 10 mei 2016 met twee foto's en mededeling *"In bijlage de foto's van de stedenbouwkundige vergunning die uithangen aan de poort van beiaardsestraat 32"*. Op één foto is te zien hoe de aanplakking van de bekendmaking van afgifte van stedenbouwkundige vergunning uithangt aan de straatzijde van een poort. De tweede foto is een close-up van de bekendmaking.
- Eerste verklaring op eer van de tussenkomende partij dat zij op 10 mei 2016 is overgegaan tot aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend. Deze verklaring op eer vermeldt tevens dat zij de mededeling tijdens de hele duur van de aanplakking goed zichtbaar en goed leesbaar zal houden.
- Tweede verklaring op eer van de tussenkomende partij dat zij op 9 juni 2016 heeft vastgesteld dat de mededeling nog steeds is aangeplakt volgens de vereisten van de VCRO.
- Attest van aanplakking verleend op 21 augustus 2017 aan de verzoekende partij namens de stadssecretaris van de stad Kortrijk:

" ...

beslissing tot vergunning d.d. 28 april 2016 van de Deputatie van de Provincie West-Vlaanderen met betrekking tot de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning van Hanssens Joos dierenartsenpraktijk B.V.B.A, Kortrijksestraat 39 bus a te 8860 Lendeledede.

voor: verbouwen van een stalgebouw naar onderzoeks- en opvolgingsruimtes voor rundveeartsenpraktijk + bouwen van een bedrijfsgebouw.

op het perceel: 08^e Afdeling, sectie B, perceelnummer 211D, 213D.

werd op 10 mei 2016 aangeplakt in toepassing van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (artikels 4.7.19§2/4.7.23§4/4.7.26§4).

...

4.

Aan de hand van drie elementen tracht de verzoekende partij aan te tonen dat er een inbreuk werd gepleegd op artikel 4.7.23, §4 VCRO.

Vooreerst betoogt zij dat het attest van aanplakking niet attesteert dat de periode van 30 dagen werd gerespecteerd, maar enkel vermeldt dat er op 10 mei 2016 werd aangeplakt.

Het niet vermelden van de aanplakkingstermijn van 30 dagen in het attest van aanplakking leidt evenwel niet tot de onwettigheid van dat attest. Zoals voorgaand reeds opgemerkt dient het attest van aanplakking in de eerste plaats om de eerste dag van aanplakking te vermelden, zodat een belanghebbende derde weet wanneer de beroepstermijn een aanvang heeft genomen en wanneer deze verstrijkt. Bij gebrek aan nadere inhoudelijke of vormelijke vereisten kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.23, §4 VCRO. Indien de verzoekende partij meent dat de aanplakkingstermijn van 30 dagen niet werd gerespecteerd, draagt zij de bewijslast om dit aannemelijk te maken. Het arrest nr. A/2014/0634 van de Raad waar de verzoekende partij zonder verdere uitleg naar verwijst is hierbij niet relevant. De Raad kwam in die zaak tot het oordeel dat de verklaringen van de gemeente en de burgemeester van de gemeente, een jaar nadat de betrokken vergunningsbeslissing werd genomen, niet gelijkgesteld kunnen worden met vaststellingen die zijn opgenomen in een attest van aanplakking. Voor het overige was het attest van aanplakking in die zaak enkel gesteund op een verklaring op eer van de aanvrager, zonder foto's van de aanplakking. Deze situatie doet zich in dit dossier niet voor.

Verder meent de verzoekende partij dat er een gebrek aan verklaring op eer voorligt van de aanvrager, minstens een onvolledige verklaring op eer. De loutere melding door de aanvrager is eveneens onvoldoende en kan geen bewijs van aanplakking gedurende 30 dagen vormen.

Uit voormelde stukken, waarvan de inhoud door de partijen niet wordt betwist, blijkt dat het attest van aanplakking werd afgeleverd op basis van de twee foto's die door de tussenkomende partij als bewijs van de regelmatige aanplakking werden gevoegd bij haar verklaring op eer dat zij als aanvrager van de vergunning overging tot aanplakking op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De Raad stelt vast dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde op basis van de gevoegde foto's kon verifiëren dat de mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend duidelijk zichtbaar en leesbaar vanaf het openbaar domein werd aangeplakt, zodat het vaststaat dat minstens op 10 mei 2016 de aanplakking op het terrein uithing.

De bewering dat het attest van aanplakking louter is opgemaakt op basis van een melding of een (onvolledige) verklaring op eer van de tussenkomende partij vindt dus geen steun in de feitelijke gegevens van het dossier. De rechtspraak van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst is in deze situatie, waar er naast de verklaring op eer ook duidelijke foto's van de aanplakking zijn gestuurd naar de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde, niet van toepassing.

De verzoekende partij betwist verder ook de waarachtigheid van deze foto's niet en beperkt zich tot het aanvoeren dat de loutere melding door de tussenkomende partij onvoldoende is om vast te stellen dat de aanplakking regelmatig is gebeurd.

Het enig bewijs dat de verzoekende partij voorlegt is de getuigenverklaring van een omwonende die op uiterst summiere wijze stelt *"ik ben Mevr Provost – Wellecan woonend in de beiaardstraat 34 8501 heule bij deze bevestig ik dat ik daar nooit 1 vergunning hebt zien uithangen want ik ga daar regelmatig voorbij."* De Raad oordeelt dat deze getuigenverklaring bezwaarlijk als afdoende en concreet bewijs in aanmerking komt om aan te tonen dat de aanplakking onregelmatig is gebeurd. Dit temeer nu de tussenkomende partij vijf getuigenverklaringen voorlegt die bevestigen dat er een aanplakking uithing.

Voor zover de verzoekende partij verzoekt om *"voor zoveel als dit voor de Raad nodig zou zijn"* deze omwonende op te roepen als getuige, dient de Raad dit verzoek af te wijzen. In het licht van het voorgaande bestaat er naar het oordeel van de Raad geen noodzaak om deze getuige op te roepen.

De verzoekende partij brengt geen andere elementen bij die kunnen aantonen dat de aanplakking niet correct is gebeurd, noch staat zij dit met stukken. De verzoekende partij voert evenmin de valsheid van het attest van aanplakking aan.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat voormelde verklaringen van de tussenkomende partij gebrekkig zijn opgesteld, noch dat een procedure tot valsheid in geschrifte werd gestart waaruit de onwettigheid van deze verklaringen zou moeten blijken.

De verzoekende partij, op wie de bewijslast rust om de tijdigheid van haar beroep aan te tonen, slaagt er niet om met bewijskrachtige gegevens aan te tonen wanneer zij kennis heeft genomen van het bekendmakingsbericht, noch toont zij door andere bewijsmiddelen aan dat de vermelding van de startdatum van aanplakking in het voorgelegd attest van aanplakking onjuist zou zijn of het attest door enige andere onregelmatigheid zou zijn aangetast.

Artikel 4.8.11 §2 VCRO bepaalt dat de beroepen bij de Raad moeten worden ingediend binnen een vervalt termijn van 45 dagen die ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking. Uit de eerste verklaring op eer en uit het attest van aanplakking blijkt dat de aanplakking is gebeurd op 10 mei 2016. De vervalt termijn waarbinnen het beroep moest worden ingediend, is ingegaan de dag na de startdatum van aanplakking, met name 11 mei 2016. Huidig verzoekschrift werd echter pas verstuurd op 28 augustus 2017 en is bijgevolg laattijdig.

Het verweer dat de verzoekende partij tot slot nog voert op de openbare zitting inzake deze laattijdigheid doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van de bestreden beslissing staat immers los van de ontvankelijkheidsvereisten van het beroep van de verzoekende partij. Er kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij automatisch en zonder te voldoen aan de ontvankelijkheidsvereisten het recht heeft om een bestreden beslissing aan te vechten gelet op de zogenaamde flagrante onwettigheid ervan.

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk.

VII. KOSTEN

De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, begroot op 700 euro. De tussenkomenende partij vraagt om de verzoekende partij te veroordelen tot de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding.

Ingevolge artikel 21, §7 DBRC-decreet kan de Raad enkel een rechtsplegingsvergoeding toekennen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. De tussenkomenende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Gelet op het verwerpen van het beroep kunnen de kosten niet ten laste van de verwerende partij gelegd worden en kan een rechtsplegingsvergoeding niet worden toegekend.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van bvba HANSSENS JOOS DIERENARTSENPRAKTIJK is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 200 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomenende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 5 februari 2019 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO